

10.4.98 2633 'ס.ג.ע'
זיה מסח ת.נ.ח

יורם היינמן

בתל-אביב רקדו ובילו בדיסקוטקים, ובתעלה נהרגו חיילים. ההרגשה היתה כמו היום לגבי המתרחש בלבנון. "כן יוצאים, לא יוצאים". "מי צריך את זה". שנה וחצי היה צה"ל באותו מקום וספג אבידות, זה היה לאחר הפסקת האש. ארבע שנים לפני 1973.

אחרי מלחמת ששת הימים, היה מחסור גדול בלוחמים. לכן, אחר 35 ימי מילואים ביריחו, נלקחנו אל התעלה, בסביבות המיתלה, ל- 35 ימי מילואים נוספים.

חלק מהגדוד אייש את המוצבים, והאחרים, ואני בתוכם יצאנו לסיורי לילה, "אלימים". יצאנו 15 חיילים עם 7 מקלעים ועם אמצעים לראיית לילה (S.L.S).

בלזה טובה

ב- 1.4.98 נפתח בשעה טובה "סופר אלונית". ברכתנו נתונה לחברינו העובדים במקום.

היינו שוכבים על רמפה בגדות התעלה וכשהיה עובר סיור מצרי, היינו יורים עליו. לדעתי, אז והיום, לא היתה בזה תכלית, ולא מטרה. זו היתה מלחמת-התשה. שני הצדדים התישו זה את זה, ללא תוצאות.

לשני הצדדים היו הרבה נפגעים. כל צד ניסה להתחכם. הכניסות למוצבים היו מאוד מסוכנות, מאחר והיינו מטווחים. זו היתה תקופה מאוד קשה. "אם יצאת לא ידעת אם תחזור".

את סבב המילואים עשו רק מעטים, מהיחידות הלוחמות. על כך קמה צעקה, הבטיחו הבטחות, אולם לא שינו דבר. היה מחסור במפקדים למוצבים. בעלי דרגות התנדבו, מסרן ועד רב סרן. הם נקראו "נמרים" - לחיזוק גאוותם.

עד ה- 6.4.98 ירדו 471 מ"מ

ארכיון בית הסיפורים
בתקופה ההיא היה זיכרון דומה לזיכרון המתנהל היום.
נושא 1162
מיכל 0
תיק 2
מס' מסמך